

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

— НІ! — ЗАКРИЧАВ КАМРАН. — ВОГОНЬ...

Слова застрягли у нього в горлі.

Він спостерігав, як Алізе кинулася назустріч полум'ю, що сягало їй стегон, з таким подивом, що аж опустився на підлогу, і холод кам'яної підлоги просочився крізь подертий шовк його штанів. Камран хоча б був вдягнений у важкі шари одяжі та дорогоцінних прикрас; вогонь не зміг би поглинути його з такою швидкістю. Але Алізе — на ній майже не було одягу, легкою, мов шепіт, була тканина її вбрання.

Вогонь розтопить плоть з її кісток.

Він думав про це навіть тоді, коли вона з легкістю перетинала полум'я, її лавандова сукня миттєво розчинилася у вогняному кільці — огидному явищі, приведеному до життя чарами молодого туланського короля. Кір, сумнівний монарх, стояв просто навпроти Камрана, з мечем, все ще піднятим угору в очікуванні смертельного удару, і рука його зупинилася лише від погляду Алізе, що тепер прямувала до нього. Ніби очима іншої людини Камран дивився, як вона голими руками відігнала полум'я від своєї сукні, згасивши його, наче вогник від свічки. Він глянув униз, на рештки власного роздертого одягу, потім на кров, що капала з-поміж кісточок його пальців. Повільно він знов підняв погляд на Алізе, із свідомістю достатньо ясною, щоб зрозуміти, що вона вийшла з пекла неушкодженою, хоча сукня її й постраждала. Він не вірив власним очам; або йому це сниться, або тут криється обман. Щось в ній було незрозумілим.

Але він взагалі не міг зрозуміти нічого.

Алізе, поспішаючи, ледь не перечепилася через корону, яка впала з короля, на бігу жбурнула важку реліквію в бік Камрана. Тепер принц дивився на ту корону, дивився на неї, як раптом тремтіння охопило його, шок та холод злилися в одне, нагадуючи йому —

Його дід був мертвий.

Король Заал лежав горілиць перед усім світом, в калюжі крові, що витікла з його бездиханного тіла, створивши недосконалий овал, що нагадував рот, роздертий у крику. Його дід уклав угоду з дияволом, щоб подовжити своє життя — та врешті-решт Смерть поглинула короля, швидко і без гідності, і Заал зів'яв разом зі своїми гріхами. М'язи білих змій-близнюків, все ще прикутих до блідих плечей улюбленого короля, являли собою настільки гротескне видовище, що сколихнуло всередині Камрана несподіваний порив; він уперся тремтячими руками в крижану підлогу і з дедалі більшим жахом подумав, скільки ж безпритулних дітей було принесено в жертву зміям його діда.

Картина була занадто жахливою.

Розчарування було болісним аж до заперечення. Він намагався зберігати спокій, впорядкувати свої думки, але наче якась невідома агонія стискала його свідомість, а біль, здавалося, висотувався з його лівої руки. Якби було можливо раптом перетворитися на когось іншого! Якби було можливо повернути час! Але ж понад усе, без жодного перебільшення, він хотів, щоб Кірові дозволили його вбити.

Шепіт їхніх досі мовчазних глядачів почав неухильно наростати, наче настав антракт, і досягнув тепер тривожного кресендо, і шум цей нагадав Камранові про роки тренувань та спостережень. Його розум напружився, передчуваючи плітки, а усвідомлення обов'язку пробило туман скорботи та змінило його на гнів та зосередженість...

Раптовий брязкіт.

Камран підняв голову саме в той момент, щоб встигнути побачити, як Алізе кинула меч Кіра на підлогу, і юнак здригнувся, коли блискуча сталь вдарилася об мармур. Іноземний король витріщився на Алізе з таким подивом, що міг би зрівнятися з подивом Камрана, і страх застиг на його обличчі, як вона обернулася до нього.

— Як ти посмів? — вигукнула вона. — Гидкий недоумок. Нікчемна потвора. Як ти *міг*...

— Як... як ти... — Кір відступив на пів кроку. — Як ти пройшла крізь вогонь? Чому ти не... обгоріла?

— Мерзенна, убога людино, — гнівно сказала вона. — Ти знаєш, *хто* я така, але не знаєш, *що* я таке?

— Ні.

Алізе заліпила Кірові такого ляпаса, неначе ломакою стусанула. Удар був настільки сильним, що молодий король похитнувся, та чутно було, як голова його вдарилася об колону, аж луна пішла.

Камран відчув, як його кістки здригнулися від шоку.

Він знав, що повинен радіти цій миті — знав, що повинен святкувати перемогу Алізе проти того розбещеного короля, — але розум його не міг розслабитися, бо сцена, що розгорнулася перед його очима, була поза межами його розуміння.

Кір здавався не на жарт знервованим.

Трепет в його очах, здивування при її наближенні, невірні кроки, його задкування наосліп, коли вона на нього насувалася, — все це було доволі безглуздо. Ще кілька хвилин тому Алізе запевняла Камрана, що не має жодного уявлення про південного короля; але Кір, який аж занадто довів свою безжалісність, тремтів, як у пропасниці, в її присутності. Якби вони були й справді незнайомі, чому б він відступав перед беззбройним наступом невідомої йому дівчини? Вона кинула його меч на підлогу, кілька

разів вилаяла його і заліпила болісного ляпаса — а молодий король, який кілька хвилин тому встромив лезо в Заалове серце, навіть руки не підняв на свій захист. Він просто стояв і дивився на неї, майже *дозволяючи* їй себе бити.

Він ніби боявся її.

Камран затамував подих, бо в його голові майнула жахлива підозра, і ця думка сіпнулася в ньому спазмом настільки гострим, що, здавалося, груди його ось-ось розірве розпечений вулкан.

Із самого початку Камран був спантеличений дивовижним перетворенням Алізе на балу. За лічені години її рани дивним чином загоїлися, вона скинула типову снуду, що була її служницькою уніформою, а замість сірої робочої сукні з'явилися екстравагантні шати, які жодна служниця не могла б собі дозволити, — і все ж він заперечував правду, так відчайдушно він хотів виправдати її хитрість. Але нарешті він зрозумів.

Його обдурили.

Його очі знов зупинилися на дідовому тілі.

Король Заал намагався застерегти його; він благав Камрана пересвідчитися, що Алізе була пов'язана з пророцтвом щодо його смерті — і лиш тепер, коли дід його був мертвий, Камран зрозумів всю глибину своєї нерозважливості. Кожне безрозсудне слово, яке він промовив на її захист, кожен дурний дитячий вчинок, який він здійснив, щоб захистити її...

Зненацька пролунав сміх Кіра.

Камран підняв очі; південний король здавався блідим та розгубленим. З того місця, де він стояв навколішки, Камрану не було видно обличчя Алізе; він бачив лише жах в очах у Кіра, коли той дивився на неї. Цей молодик вбив власного батька за трон Тулана; він щойно вбив короля Заала — правителя найбільшої імперії у світі; він вбив би і Камрана, якби йому дали ще хоч хвилину, щоб це зробити.

Тепер мідноголовий тиран повільно випростався, з губ його сочилася кров, розмазуючись по підборіддю. З усіх суперників, з якими вони могли б зустрітися, здавалося, що їх обох лякала та нещасна, лагідна служниця Будинку Баз.

— А горіти б йому в пеклі, — тихо промовив туланський король. — Він не сказав мені, що ти джин.

— Хто? — запитала Алізе.

— Наш спільний друг.

— Хазан?

Камран сахнувся. Він не очікував удару ще однієї зради, і це єдине слово пронизало його тіло з безжальністю, від якої він не мав захисту. Вже те, що вона якимось чином була пов'язана з тим Кіром, було достатньою карою, але що вона робила за його спиною з *Хазаном*?

Цього він вже не міг витримати.

Вона грала на страху та невинності, перехитривши його на кожному кроці, але найгірше — *найгірше з усього* — що він безтямно йшов на поводу в її маніпуляцій. Увесь той час, що вони були знайомі, Алізе трималася за снуду, намагаючись приховати свою особу навіть під час зливи; тепер вона вже стояла з відкритим обличчям перед юрбою вельмож, сердито позираючи на грізного суверена сусідньої держави, проголошуючи себе на весь світ.

Весь цей час Алізе будувала плани.

Камрана одночасно охопили горе і гнів; він і тоді вже намагався усвідомити всю значущість останніх хвилин, ледве в змозі зібрати до купи свої заплутані думки про діда — але тепер — невже тепер від нього очікували, що він зможе збагнути все це? Він, хто пишався силою своїх інстинктів, хто вважав себе здібним та передбачливим солдатом.

— Хазан? — Кір знову засміявся, а рука його майже непомітно затремтіла, коли він витирав кров з рота. — *Хазан*? Звісно ж, не *Хазан*.

Кір зустрівся поглядом з Камраном і сказав:

— Зверни увагу, королю, схоже, що навіть твої друзі тебе зрадили.

Алізе раптово повернулася до нього обличчям — із широко розплющеними від жаху очима — і зашарілася від почуття провини, і то було тим найочевиднішим доказом, якого Камрану бракувало. Ще кілька годин тому він міг би присягтися, що її бажання до нього було таким же відчутним, як дотик атласу до його шкіри; він знав смак солі на її шкірі, відчував вишукані обриси її тіла під своїми долонями. Тепер він знав, що все це було брехнею.

Пекло.

То було просто *пекло*.

Але сказати, що це відкриття розбило йому серце, було б неправдою; ні, серце Камрана не було розбите, ні, — він був охоплений люттю.

Він убив би її.

Будь-яка наївна, зворушлива слабкість у серці Камрана розвіялась. Його спокусила сирена, в той час, як найближчий друг його зрадив, — а він практично плюнув в обличчя єдиній людині, яка по-справжньому дбала про його добробут. Король Заал запродав себе на поталу злу, прагнучи щастя Камрану — а відплатили йому лише невірністю та зрадою. І призвели до цієї страшної ночі саме вчинки Камрана; тепер він це розумів. Вся Ардунійська імперія лишилася беззахисною через те, що він був кволий і душею, і тілом.

Ніколи знов.

Ніколи більше він не дозволить жінці керувати своїми емоціями; ніколи більше не піддасться таким низьким спокусам. Тоді він присягнувся: це чудовисько з пророчтва помре від його руки — він встромить лезо в її серце або помре, намагаючись зробити це.

Але спочатку Хазан.

Камран помітив погляд вартового, що застиг в очікуванні його наказів, і одним-єдиним жестом видав свій перший наказ як король Ардунії: Хазана буде повішено.

Камран не відчув жодної радості, спостерігаючи, як його колишнього міністра схопили, а потім потягли геть; він не відчув жодного тріумфу, коли слабкі протести Хазана пролунали у здивованій тиші зали. Ні, Камран відчув лише сплеск жахливого божевілля, коли змусив себе випростатися, наважившись перенести вагу на поранену руку, і лише в болісному зусиллі усвідомив, що ноги його теж сильно обгоріли. Його шкіра та одяг були липкими від крові, а голова наче налита свинцем. І це була правда, яку він не хотів визнавати: він не знав, скільки ще зможе протриматись без допомоги хірурга. Або Провидця.

Ні. Королівські Провидці мертві. Вбиті Кіром. Очі Камрана звузилися від цієї згадки.

— Ібліс.

Його очі розширилися від звуку її м'якого, підступного голосу. Серце Камрана знов почало калатати, вражаючи його своєю напругою. Він не міг вирішити, що тривожить його більше: усвідомлення того, що вони з Кіром мають *спільного друга* в особі диявола, чи те, що його тіло все ще бажає її, все ще запалюється від самого лише звуку її голосу...

Вона зникла.

У паніці Камран почав видивлятися її, але марно; натомість він побачив Кіра, який все ще пильно дивився на те, що могло бути лише Алізе, яка хвилину тому говорила...

Вона з'явилася без попередження.

Алізе стояла на тому ж самому місці, тільки тепер вона здавалася розмитою, розпливчастою та нерізкою, аж голова йшла обертом.